

piger, som de holde. I saa Fald har man i Virkeligheden et Bordel, men kun paa en meget værre Maade end nu, idet Politiet ikke i mindste Maade vil kunne øve nogen Kontrol med et saadant Hus.

Jeg kunde forfølge dette Billede videre, men det anførte turde vistnok i og for sig være tilstrækkeligt. Man skal ikke kunne nægte, at saadant vil kunne ske efter Lovforslaget. Og blive saa Forholdene ikke værre endnu? Vil ikke Forargelsen stige? Ville ikke Klagerne over de Ulemper, man her møder, stige hos Publikum? Vil man saa paa den anden Side sige, at der dog er den store Forskel, at alle disse Fruentimmer ikke, som de prostituerede tidligere, ere kontrollerede, at det er Kontroleringen, der vækker Forargelse, vil jeg dertil svare, at jeg antager, at Forargelsen over Prostitutionen, og hvad dermed staaar i Forbindelse hos det store Publikum vil blive den samme, hvad enten de prostituerede ere under Kontrol eller ikke. — Nu har man ganske vist ment, at man ved i Stedet for Kontrolbestemmelserne at give andre Bestemmelser med de prostituerede vil kunne råde Bod paa de Ulemper, man ellers vil faa. Disse Bestemmelser findes i §§ 1, 2 og 4, som jeg skal tillade mig at gennemgaa. — § 3 siger jeg intet om, det er en naturlig og god Bestemmelse, som burde være gældende til enhver Tid. Den Beskyttelse, som man skal naa ved de nævnte 3 Paragraffer, er i Virkeligheden meget lille. Hvad angaar § 1, Hovedparagraffen, som i sit første Membrum sætter Straf for paa offentligt eller for alle og enhver tilgængeligt Sted ved Ord, Tegn, uanstændig Opførsel eller paa anden utvetydig Maade at opfordre eller indbyde til Utugt, er det min bestemte Overbevisning, at denne Bestemmelse vil komme til at staa væsentlig som en død Forskrift allerede paa Grund af Vanskeligheden ved at godtgøre, naar saadant er sket. De prostituerede Kvinder ere ogsaa kloge; de skulle nok lære at vogte sig for at gaa længere, end Loven tillader. De skulle nok være forsigtige og undgaa at have Vidner, der kunne bevidne, at de have opfordret til Utugt, men uden Vidnesbyrd vil man ikke kunne fælde det sigtede Fruentimmer. Man maa vel antage, at Bevis vil være lettest at føre, naar Opfordringen skal være sket i Ord. Men hvor praktisk vil det være, naar først Politikontrollen er afskaffet. Fordi en Politibetjent, der ser et Fruentimmer staa og tale med en Mandsperson, har en Anelse om, at Samtalen drejer sig om at drive Utugt, kan han ikke skride

ind og spørge: Hvad snakke I to om? Det kommer ikke ham ved. Indblanding kan først ske, naar der kommer Klage, som oftest vel fra Mandspersonen, efter Omstændighederne maaske ogsaa fra en Tilskuer, der har taget Forargelse. Men saadanne Klager ville blive meget sjældne; de fleste ville vel nok snart lære at vogte sig for at komme med Klager, hvad der jo vil føre med sig, at man bliver nødt til at møde med i Retten. Dertil kommer, at Fruentimmeret i Reglen vil nægte Faktum. Et drevent Fruentimmer vil maaske sige: Det er en fuldstændig Fejltagelse, det var ikke mig, der opfordrede ham, men ham, der opfordrede mig. Jeg tror ikke, det vil være videre praktisk, at Folk bestemme sig til at klage. Men hvis de gøre det, saa kommer Bevisspørgsmaalet; saa maa de tilstedeværende, som kunde have hørt de paaklagede Ytringer, følge med til Politistationen, og det vil Publikum ikke synes om. Naar man hæver Kontrollen, ophører Politiets Kendskab, som det nu har i rigt Maal, til de enkelte Fruentimmer og deres Liv; Beviset vil ogsaa derfor blive vanskeligere. — Hvad angaar Bestemmelsen i 2det Membrum, som kan være ret naturlig, saa er den ikke meget praktisk; Ansvar efter den vil det i Reglen være let for Skøgerne at vogte sig for. — Hvad endelig angaar § 2, er den egentlig kun et Tillæg til § 1. Saa længe en prostitueret holder sig fri for Overtrædelse af § 1, vil hun overhovedet ikke kunne straffes efter § 2. Ethvert prostitueret Fruentimmer, som har vogtet sig for at blive draget til Ansvar for paa offentlig Sted at opfordre eller indbyde til Utugt og for at have bedrevet Utugt med umyndige, kan ikke straffes efter § 2. Og selv om denne Betingelse foreligger, fordres, hver Gang man vil gøre Tilholdet gældende mod hende, som yderligere Betingelse, at hun skal gribes i at drive Utugt paa ny uden at kunne oplyse andet Erhverv. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der kan opnaas ved at paaberaabe sig Skinerhverv, men endnu kun gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse egentlig er et Brud paa Princippet, som Lovforslaget opstiller, nemlig at man overhovedet ikke skal kunne straffes for at søge Erhverv ved Utugt. Hvorfor straffes disse Fruentimmer? Det er ikke, fordi de ikke have nok til at ernære sig af uden at stjæle eller bedrage, men fordi de drive Utugt. Der tales om, at de skulle have Tilhold efter § 2 i Lov af 3dje Marts 1860, men hvad siger den? Den siger, at de skulle have Tilhold „om at søge lovligt